

ЕВЪРМОР

САРА ХОЛАНД

Превод от английски език

Лили Илиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Evermore*

Copyright © 2019 by Glasstown Entertainment, LLC

All rights reserved.

Превод Лили Илиева

Редактор Ваня Петкова

Коректор Ина Тодорова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“ ЕАД, София, 2019

Тираж: 1000 бр.

ISBN 978-954-27-2298-4

*На моя брат Бен и на сестрите ти Рейчъл и Хана -
нямат търпение да узнаят накъде водят вашите пътешествия*

Магьосницата видя сребриста сянка, която се издигаше от разкъсаното тяло на Алхимика, и се понесе над земята твърде бързо, за да я преследва. Вътре в среброто нещо светеше - тъмночервено и пуширащо. Твърде късно Магьосницата осъзна, че Алхимика наистина я е измамил - той бе откраднал сърцето ѝ.

из „Класическите истории на Семпера“,
„Мистъм за Алхимика и Магьосницата“

Но какво ще стане, ако Алхимика не е утрял, не и в действителност - ами ако тя е намерила начин да живее?

из личните бележници на Лиъм Гърлинг

МАГЪОСНИЦАТА

Тази вечер ще превърна кръвта на Алхимика – кръвта на Джулс Ембър – в оръжие.

Стоя в някаква стая дълбоко под балните зали и балконите на Шорхейвън. Един търговец на време се е навел срещу мен и се поти, докато смесва прахове на работната си маса. Той е последният от дългата върволица от търговци на време, на които бях възложила да подмамят Алхимика да излезе от скривалището си. Досега те всички се бяха оказали неспособни и всички бяха умрели заради това. Но нещо ми подсказва, че тази вечер ще бъде различна.

Въздухът е настръхнал от опасност. От обещание.

Жителите на Семпера са толкова неизобретателни по отношение на своето скъпоценно време, на кръвните си монети. Когато не ги пият като зверове, ги прахосват, за да накарат цветята си да цъфтят, или ги хвърлят в огнищата си, за да се топлят през зимата.

Но правилното кръвно желязо може да изгори света.

Когато търговецът на време изсипва флакона с кръвта на Джулс Ембър в малкото си котле, през стаята проблясва светлина – сякаш не сме дълбоко под земята, сякаш геният е настъпил рано и внезапно. Пепелта и мръсотията се вдигат на талози около мен, преди *взривът* да събори и гвама ни на земята. За миг. Мисля за света като за кожа, обтегната върху

рамката на военен барабан, какъвто си спомням отпреди векове. Някой току-що го уцели с все сила.

Дори когато гърбът ми се удря в гъските на пода, кръвта ми пее триумфално. Заг клепачите ми гори един образ: пейзаж от пламъци, силуетът на разнебитен град с прочувственото име: *Крофтън*.

Засмивам се сама на себе си, докато с клатушкане се изправям на крака. Съборен от удара, търговецът на време лежи на пода проснат по очи и се задъхва, зяпнал като риба.

- Значи... действително си ти - промърморва той. Истинското ми име, *Магъосницата*, умира върху устните му.

Това няма значение. Вътре в бронзовото котле, излъчващо собствена слаба светлина, се появява движеща се, искряща течност. Безцветна и същевременно притежаваща всички цветове, трудно е да се гледа право към магията с тези човешки очи. Мъжът, който умира в краката ми, я беше създал от най-хубавите гуаманти на Семпера и едва една година от кръвното желязо, което сладката Джулс Ембър бе оставила след себе си в Евърлес.

Допирам малкото котле до устните си и отпивам от времето на Алхимика. Само мъничко.

Имам планове за останалото.

Болка пронизва гърлото ми.

Дишам, жива съм и сграбчвам ръба на масата, докато слабото ми тяло трепери. Чакам времето да се слее в хиляди кинжали, както се случи онази нощ в Евърлес - нощта, в която най-сетне осъзнах коя е Джулс Ембър там някъде под кожата си, в сърцето си. Чакам времето ѝ да се измъкне от мен като нещо живо.

Ала това не се случва. Вместо това силата се просмуква в мен.

Енергията потича из стаята, магията е във всяка частица и само чака да бъде отключена и освободена върху света, озъ-

бена като глутница диви кучета.

Изсипвам няколко капки от течността в бутилка - тъмнозелена на цвят, за да скрия безценното качество на съдържанието ѝ.

На повърхността на земята предавам бутилката на момъка от Евърлес, Айвън Тенбърн. Сега той се страхува от мен, гържи я така, сякаш тя ще го ухапе. Добре. Налага се да внимава. Имам нужда нашето творение да стигне непокътнато до Крофтън.

Където ще ми предаде Алхимика.

- Запали ми пожар - прошепвам аз в ухото на Айвън.

ДО ГРАЖДАНИТЕ НА СЕМПЕРА

ОБЯВА за зааавянето на Джус Елбър от Крофтън, убийца на Първата кралица, покойната Спасителка на Семпера, Дамата на Вековете; и на лорд Роан Гърлинг, любим син на лорд Никълъс Гърлинг и лейди Вериса Гърлинг, предан брат на лорд Лийън Гърлинг.

Обявена е награда от петстотин години кръвно желязо за зааавянето на убийцата и предаването ѝ жива на войниците на кралица Ина Голд.

1

A decorative flourish consisting of a central stylized figure with arms raised, surrounded by symmetrical leaf-like patterns and scrolls.

Когато се събуждам, ръцете ми са покрити с кръв.

Това е само измамна игра на лунната светлина и променящите се сенки. Въпреки това трескаво бърша глави във влажната си наметка, като че такъв простиичък жест би могъл да изтрие червеното, което оцветява паметта ми.

Сега в един ъгъл на бараката на моята приятелка Амма, намираща се точно извън очертанята на Крофтън, а зъбите ми тракат повече от страх, отколкото от студ, докато трите kokoшки на леля ѝ поклопват тихо към мен от своето ограждение. Пролетният гъжг трополи по покрива. Когато бях малко момиче, сгушено в ръцете на татко, звукът на гъжда беше като приспивна песен – напяваше за новия живот, за младата пшеница, която скоро ще бъде ожъната, омесена, а след това изпечена на хляб върху палецата каменна плоча на огнището. Дъждът ме приспиваше, толкова приглушен и истински като гласа на някого, когото обичам.

Сега той звучи като плахо барабанене, което се усилва с всеки порив на вятъра. Звукът на приближаващата гибел.

Очертанята на Крофтън ме привлякоха от гората – нащърбеният силует на покривите на фона на небето, който

бях зървала толкова много пъти преди. Нашата колиба е само на десетина минути наголу по пътеката, осъзнавам аз, но това ме пробожда болка и скръб, защото си спомням, че тя вече не принадлежи на двамата ни с татко. Бих заменила цялото великоленуе и лукса на Евърлес за още една вечер край огъня с него. Ала дори Евърлес е изгубен за мен – първият ми истински дом, сега завинаги забранен.

Нямах намерение да спирам, след като избягах от Евърлес, но когато видях познатата барака, стърчаща на наскоро разораното поле, не можах да се удържа. Краката ми сами ме понесоха натам. Сякаш, потаяйки се в тази позната тъмнина, можех да върна времето, седмици и месеци от него, и да отменя всичко, което се бе разиграло.

Да кажа сбогом на Амма, ако имам късмет.

Това беше преди часове... в потайната гоба на нощта. Навън има войници, които ме търсят. Джулс Ембър, убийцата на Кралицата. Понякога ги чувах как газят шумно през храсталците и тромаво чупят клони, което неизменно ми даваше време да подиря подслон в някоя пещера или в клоните на някое дърво. Сега съм тук, сега съм в безопасност...

Нещо *изтуква* навън. Достатъчно силно е, така че го чувам през звука на гъжда и глухото тъмнене на гръмотевиците.

Доленвам окото си до един процеп в старите дъски на стената, върху която се облягам, страхувайки се, че някой войник или скитащ кръволок се е натъкнал на скривалището ми. Не съм сигурна кое от двете би било по-лошо. Бродещият из гората кръволок вероятно би прерязал гърлото ми, би изпил всичките ми години за себе си, без да спре, за да погледне лицето ми. Но един войник би ме оковал във вериги и би ме завлякъл в замъка в затворническа каруца. Оказва се, че не е нещо важно. Единственото, което виждам отвън, са гърветата, които се люлеят от вятъра и чиито клони се огъват като свистящи сенчести ръце, сякаш сочещи към мен и шепнещи...

Убийца! Ахитик!

Преглъщам. Кълна се, че за момент съзирам лицето на момичето, което ме преследваше в кошмарите от детството ми, очертано в светлината на светкавица. Бледи животински очи, които носят добротата като маска. Косата му е тъмна като нощното небе. Белите му зъби са оголени в усмивка.

Когато бях дете, татко ми каза, че сънищата ми никога не могат да ме наранят, но всъщност ме излъга. Преди две седмици момичето се откъсна от кошмарите ми и влезе в истинския ми свят.

Каро. Магьосницата. Древният ми враг.

Вдишвам. Издишвам. Затварям клепачи, мъчейки се да успокоя ускореното си дишане, да послушам как гъждът ритмично *трополи* по покрива. Прегръщам коленете си и ги притискам до гърдите си, оставяйки звука да изпълни тъмнината наоколо, но това не е достатъчно, за да разсее възела на мъчителното безпокойство, което се събира в гърдите ми. В гората съмнявах да пренебрегна страха си. Да го изтикам настрана и да позволя на вниманието си да бъде погълнато от настоящата ми задача: да вървя, да ловувам, да се крия. Да стигна до Амбъргрис, пристанищния град, където един кораб, уреден от Лиъм Гърлинг, чака да ме отведе далече от земите на Семпера.

Но сега, когато съм тук, как бих могла да си тръгна, без да се сбогувам с Амма?

Всеки ден след изгрев-слънце тя идва тук, за да събере яйцата за закуската със сестра ѝ Алиа. Скоро тя ще ме открие и няма какво друго да сторя, освен да чакам. Да чакам, за да разбере дали старата ми приятелка ще изпищи, като ме види, дали ще изтича да повика войниците, които, без съмнение, патрулират в Крофтън по всяко време на денонощието, надявайки се да ме заловят.

Точно докато разсъждавам върху това, вратата се отваря. Очаквах го, но ето че страхът разкъсва тялото ми, а главата

ми стреснато подскача нагоре.

На вратата се очертава силуетът на Амма, върху раменете ѝ е наметнато одеяло, а в ръката ѝ има плетена кошница. Изглежда добре и у мен за кратко проблясва радост при вида на румените ѝ бузи. Дадох ѝ кръвните монети, които Лиъм Гърлинг ми изпрати тайно, след като татко умря точно пред портите на Евърлес. Надявала се бях, че тежката кесия с монети ще ѝ помогне да изгради по-приличен живот за себе си и Алиа.

Приятелката ми разтърква замъглените си очи с ръка, докато влиза вътре, след което ме забелязва и замръзва на място.

Възнамерявала бях да се изправя, но се оказва, че също съм застинала. Взирам се нагоре към Амма, опитвайки да погредя всички гуми, които летят в главата ми, но тя заговаря първа:

- *Джус?* - промълвява тя.

- Амма - докато изричам името ѝ, гласът ми става грезгав, отвикнал от всякаква реч заради седмицата, прекарана в мълчание в гората между Крофтън и имението на Гърлинг. Притискам ръка към стената и се подпирам, за да се изправя колебливо на краката си, но не пристъпвам към Амма. Все още не. Не и докато не съм убедена, че няма да избяга от мен с писъци.

Тя отваря уста, а сетне я затваря в изумление. Накрая прошепва:

- Моля те, кажи ми, че не си го извършила.

Не е необходимо да уточнява какво има предвид. Слухът за моите престъпления е стигнал до всяко кътче на Семпера - че съм съблазнила Роан Гърлинг, докато съм била прислужница в Евърлес, и съм го използвала, за да получа достъп до покоите на гостуващата Кралица. След това съм прерязала гърлото на Роан и съм пробола с нож сърцето на Кралицата.

- Не съм - казвам аз. Гласът ми излиза грезгав, умоляващ. - Не съм, Амма.

Амма стои като вкаменена на прага, очите ѝ са приковани в

моите – кръгли и блестящи. После тя предприема предпазлива крачка към мен и се озовава под лъч светлина, процеждащ се през някаква гупка в покрива. Тя трепери.

– Тогава какво се случи? Кои ги уби?

– Името ѝ е Каро – отвърщам, а гласът ми леко потреперва, макар че съм ренетирала гумите в главата си. Трудно ми е да произнеса името ѝ, сякаш самата гума е камък, заседнал в гърлото ми. Цяла Семпера ме смята за убийца. Изправена там, безпомощна и разтреперана пред Амма, проумявам, че имам нужда някой да ми повярва. Имам нужда *Амма* да ми повярва.

Ако моята приятелка не вижда в мен същата Джулс, която винаги е познавала, не вижда истинската ми същност, мисля, че това ще ме съсипе.

– Каро беше придворната дама на Кралицата – продължавам аз, като си налагам гласът ми да остане спокоен. – Тя уби Кралицата и Роан и хвърли вината за всичко върху мен. Сега всички мислят, че аз съм виновна.

Едва не казвам: *всички освен Лийл Гърлинг*, но се спирам.

Амма примигва, а после затваря вратата зад себе си. Сърцето ми прескача, докато фенерът ѝ хвърля потрепващи сенки по стените.

– Защо? – прошепва тя с побледняло лице. – Защо придворната дама на Кралицата ще убива Роан?

Очите ми пламват – внезапно и яростно.

– Не знам – лъжа я аз, преглъщайки съзрите, които заплашват да потекат. – Разправят, че лейди Голд я слуша. Може би Каро вярва, че ще бъде по-могъща, ако Ина е кралица.

Отчаяно ми се иска това твърдение, тази половинчата истина да е задоволителна. За да изчезне бръчката между веждите на Амма и раменете ѝ да се отпуснат от напрежението. Но тъй като бръчката и напрежението си остават, осъзнавам колко глупава е тази надежда. Амма винаги е можела да разбере кога лъжа, и то още откато бяхме малки момичета, а и

лъжите ми бяха все за неща като разлята супа и счупени кукли.

- Разправят, че ти си вещица, че само една вещица можеше да убие някой толкова могъщ като Кралицата на Семпера - гласът ѝ е приглушен.

Стомахът ми се съърчва от страх при идеята да ѝ споделя истината: аз съм древният Алхимик, проклетият Алхимик... перероден. Стягам се и вдишвам дълбоко.

- Спомняш ли си историите, които често разказвах? За лисици и змии?

Очите на Амма проблясват.

- Май да.

По-скоро за да спечеля време, посягам към чантата си. Амма едва забележимо се сепва и проследява движенията ми с очи. Пренебрезвам слабата болка, която ми причинява това.

С бавни, отмерени движения изваждам подвързаната с кожа книга, която откраднах от трезора на Евърлес. Книгата, която си спомням от детството си и която изоставихме, когато с татко избягахме от имението на Гърлинг, изпълнена с истории и рисунки, които първоначално смятах само за несвързани измислици на едно малко момиченце. Докато татко не умря, понечвайки да си я вземе обратно, с надеждата да запази информацията в нея в безопасност - да запази мен в безопасност - от Магьосницата, най-стария ми враг. Сега книгата сякаш топли ръцете ми, пълна с тайно познание и нещо повече от това - връзка със замъка, който съхранява толкова много от моите спомени за стените си.

Ти беше прав, татко. Аз наистина бях в опасност, мисля си тъжно, докато протягам книгата в пространството между мен и Амма. Той вярваше, че Кралицата е заплахата. Ала истинската Магьосница бе изчаквала, наблюдаваща от сенките през цялото време. Аз се сприятелих с нея - просто поредната слугиня. Разкрих ѝ тайната си, преди дори самата аз да я науча.

Лисица и Зтия. Магьосница и Алхимик.

Амма вдига фенера, за да надзърне към книгата, и устата ѝ става равна като черта. Но тя пристъпва предпазливо напред и я отваря с една ръка, придържайки лампата по-близо с другата.

- Твоите истории - промърморва и прелиства няколко страници. След това вторачва поглед в мен. Загрижеността и подозрението се гонят по това лице, което познавам толкова добре. - Ти си ги записала? Какво е това, Джулс?

- Това не са просто истории. Те са ключ. Ключ към неща, които съм забравила - нервността изсушава езика ми. - Змията... така нарекох себе си. А Лисицата, това е Каро.

Очите на Амма се присвиват срещу мен.

- Момичето, което уби Кралицата.

- Ние бяхме приятелки от много по-отдавна, преди да те срещна. Поне аз мислех, че сме приятелки.

- Искаш да кажеш... когато с баща ти живеехте в Евърлес? - нещо проблясва в очите на Амма, изражението на мъничкото момиченце, което ме молеше за всяка най-дребна подробност, която можех да си спомня за имението на Гърлинг, и което се оставяше да бъде завладяно от приказките за лордове и гами.

- Нещо такова - вдишвам накъсано аз. - Амма, научих нещо за себе си, когато се върнах в Евърлес. Ще ти прозвучи налудничаво, когато ти кажа, но те моля само да ме изслушаш. А след това ще си тръгна. Ако ти искаш да го направя. - *Но те моля да ти позволиш да остана*, добавям наум. Изгубих толкова много през последните седмици: татко, дома си, приятелите си, дори Евърлес, мястото, което едновременно мразя и обичам. Не мога да изгубя и Амма.

Мисълта за Лиъм Гърлинг отново нахлува в съзнанието ми, непохватимата вяра в очите му, когато стоеше сред откритото поле, заявявайки, че аз съм Алхимика. Прииска ми се той да е до мен дори само за да покаже на Амма, че не съм луда. Все още не.

- Вярваш ли в Магьосницата? – питам я аз.

- Разбира се – отговорът ѝ идва без колебание. Спомням си гървената статуя на момичето, която тя държи на прозореца си, и листата и зърната на ледената бодлива зеленика, символа на Магьосницата, издълбан над вратите. Същите мотиви украсяват храмовете из цяла Семпера. За Амма, както и за всички други, Магьосницата е доброжелателно същество, а Алхимика – злодейт, откраднал сърцето ѝ. Гневът прокарва пръст по гърлото ми. Каро е разполагала с векове, за да съше историите си, докато Алхимика – докато аз – трябва да започвам отначало с всяко превъплъщение, потънала в неведение за онова, което е било преди.

- Магьосницата е реална – казвам аз и затварям очи, за да не ми се налага да наблюдавам реакцията на Амма на това, което добавям после: – Аз я срещнах.

Тя зяпва тихо срещу мен.

- Как е възможно? – гласът ѝ е изпълнен със страхопочитание и благоговение. Никога не съм виждала очите ѝ толкова ококорени.

- Каро... Каро е Магьосницата – гумите звучат странно, изречени на глас. – Тя се е предредила като слугиня на Кралицата, за да бъде близо до властта, без да събужда подозрение. Не е толкова могъща, колкото е била някога, така че трябва да се крие зад маската на прислужница.

Потръпвам, когато си припомням гумите, които Каро изкрещя към мен точно преди да убие Роан Гърлинг пред очите ми. *Искам пак да бъда безсмъртна... без страх от остаряването и смъртта, без да ми се налага да погавицам селска кръв като някакъв прокает вълк.* Лиъм ми каза, че когато съм откраднала сърцето на Каро, всъщност съм откраднала безсмъртието ѝ, разбивайки го на дванайсет парчета, на дванайсет живота. Но все пак Магьосницата живее. Дори и без сърцето си тя е по-силна от всеки човек на земята. По-могъща от мен, въпреки че не разби-

рам как или защо.

- Джулс... - Амма ме гледа неуверено, с наклонена глава, като че това е една от загадките, които си разменяхме като деца. - Не схващам. - Една от кокошките издава приглушено, но и любопитно звучащо „к-о-о-о“. - Откъде знаеш, че тази Каро е Магьосницата? И защо ѝ е да убива Роан?

- Тя самата ми го каза - макар да знаех, че тези въпроси ще гойдат, ми става все по-невъзможно и по-невъзможно да им отговарям. Чувствам как прииждащите сълзи се забиват в гърлото ми, докато в паметта ми не проблясва спомен: Кралицата се изплъзва от контрола на Каро и се строполява на пода като кукла на конци, чиито пресукани нишки са срязани. - Тя искаше да ме нарани. Опитваше се да разбие сърцето ми.

- Защо?

Гласът ми излиза като сподавен, умоляващ шепот.

- Защото си въобразява, че така ще си върне мощта.

Нищожното количество цвят, задържал се по лицето на Амма, бавно изчезва. Очите ѝ се стрелват към книгата и обратно към мен. Към старите приказки и приятелката ѝ, стояща пред нея. Знам, че парчетата от пъзела започват да се наместват.

- Но историите...

- В историите се разказва, че Алхимика е измамил Магьосницата - чувам гласа на Лиъм в съзнанието си, докато мисля за двете истории, за истината и легендата, преплитачи се през вековете. В кое се различават, къде се пресичат. - „Той“ - повечето хора смятат, че първият Алхимик е бил *аръж* - ѝ предложил дванайсет камъка, казвайки ѝ, че те са парчета от сърцето, което бил откраднал, а тя ги отхвърлила.

Амма кимва на познатата приказка.

- И вместо това тя го принудила да ги изяде - очите ѝ са широко отворени в тъмното. Отпуснала е стиснатите си

Юмруци и се е приближила малко по-близо до мен. За миг мога почти да се престоря, че отново сме деца и си разказваме истории, докато се гушим близо до огъня, отчаяно желаейки да прогоним студа и мрака на зимата.

- Камъните действително са *били* сърцето на Магьосницата, нейният живот, Амма, нейното време - проронвам аз. - А когато Алхимика ги погълнал, то цялото се върнало в него. Но вместо да продължи да живее като Магьосницата, времето било разбито на части. Алхимика щял да поживее още малко, после да умре, а сетне да се роди наново. - Запъвам се над гумите си аз. Това е история, която все още не помня да съм изживявала, независимо че долавям истинността ѝ.

- Джулс, в онова, което говориш, няма никакъв смисъл - от устата на Амма излиза притаен смях и разбирам, че се опитва да прибере до обичайната си жизнерадост. - Спри с тези неща. Можеш да се нахраниш, да си починеш и да ми разкажеш какво става, когато се почувстваш по-добре.

- Не, Амма, слушай - посягам към нея, без да се замисля. Тя трепва, сърцето ми се свива и аз отпускам ръката си върху книгата, поемайки успокояващата ѝ тежест. Черпя сила от меката, обехтяла кожена повързая, от историите, които преливат отвътре. Прелиствала я бях множество пъти, докато вървях из гората. На моменти това бе едничкото нещо, което ме убеждаваше, че не съм луда. - Аз съм Алхимика.

В очите ѝ се събират сълзи и потичат наолу по бузите ѝ. Улавят крехката утринна светлина и предизвикват сълзи в собствените ми очи.

- Защо ми го казваш? - шепне Амма.

Ето го и първия въпрос, който не бях предвидила и който спира гръха ми. Съзнавам, че държа книгата пред гърдите си като щит. Оставам я и тя се отваря на мястото, където някаква рисунка изпълва страницата: лисица, която замахва с нокти и зъби към отстъпваща змия.

- Вярваш ли ми? - питам аз и гласът ми трепери. Не е онова, което възнамерявам да кажа, но дотук ми стигат силите.

След още дълго проточило се мълчание Амма взема книгата в ръцете си и отгръща корицата.

- Никога не съм мислила, че си убийца - нежно казва тя, а очите ѝ се вдигат бързо и почти срамежливо, за да се срещнат с моите. - Знаех, че не обичаш Кралицата, но Роан...

Името му разкъсва преградата, удържаща съзните ми, и те се изливат мълчаливо. Амма си поема рязко дъх и се навежда с половин крачка напред, за да ме прегърне, преди да се отгръпне.

- Не исках това да се случи. Никога не съм искала...

Думите ми секват и аз ахвам, когато Амма прекосява помещението и обвинява ръцете си около мен. Струва ми се, че мога да се разпадна на части, но вече от облекчение, от първия прилив на щастие, който изпитвам от - както ми изглежда - цяла вечност. Накланям се към нея и тя ме прегръща здраво, като че изобщо не я интересува, че съм покрита с горска мръсотия. Ароматът ѝ ми е толкова познат, ароматът на дома, и дълго време не правя нищо друго, освен да го вдъшвам.

- Ти си най-добрата ми приятелка, Джулс - промърморва тя. - Естествено, че ти вярвам.

При тези думи съзните ми рукват по-неудържимо от всякога. Изпълват очите ми и се стичат по бузите ми, пресичайки натрупалата се от дни мръсотия.

- Благодаря ти, Амма.

Най-накрая тя се отгръпва назад, а лицето ѝ остава замислено.

- Значи Каро е Лисицата, а ти си Змията?

Гласът ѝ - търпелив, но скептичен, сякаш поставя под въпрос една от безумните истории на Алиа - ме кара да се засмея.

- Така изглежда.

- Моята Джулс, Алхимика от легендата - лицето на Амма придобива все по-сериозно изражение. Тя предпазливо слага кни-

гата върху някаква щайга и пуска ръцете си, за да улови моите. – Ще трябва да ми простиш, ако ми отнеме известно време, за да го проумея.

– Самата аз все още не разбирам.

– Дори когато пратениците от Евърлес донесоха новината, аз не повярвах – тя поглежда наолу, а очите ѝ се натъжават. – Заради това ли е убила Роан? За да разбие сърцето ти, след като... то първоначално е било нейно?

Кимвам с буца в гърлото си.

– Но нещо подобно не ѝ свърши работа – въпреки че се усещам съсипана, все още съм жива и се вкопчвам в това като в спасително въже. Ръцете на Амма са топли около моите. – Може би не съм го обичала истински. Или просто... не достатъчно.

– Ти не си виновна, Джулс – казва тя. – Може би сърцето ти е по-силно, отколкото си мислиш.

Свивам рамене, нищо че дълбоко в себе си знам, че това не е вярно. Дори и сега се чувствам крехка, сякаш един удар по правилното място ще ме погуби напълно. Амма отстъпва назад – долавям ужаса от загубата, докато ръцете ѝ пускат моите – и тя ме повежда за лакътя до една бала слама, карайки ме да седна. Стоварва се до мен и взема книгата в скута си, заемайки се бавно да прелиства страниците ѝ.

– Тук пише... – очите ѝ се стрелват към мен, а челото ѝ се събръчва. – Тук пише... *Лисицата ще преследва Змията винаги и за вечни времена.*

– Тя винаги го е правила – опитвам се да звуча безгрижно, ала стомахът ми се свива. – Единайсет живота и мисля, че ме е убивала във всеки от тях.

Амма докосва страницата с пръст.

– Какво ще сторис тогава?

Съзирам страха в изопнатите ѝ рамене, но гласът ѝ е толкова делови. Почти успокояващ е, като че всичко, което трябва

да предприема, е да преосмисля нещата и така ще получа шанс да оцелея.

- Тръгнала съм към Амбъргрис, пристанищния град – казвам колебливо. – Ще напусна Семпера. *Ето защо трябваше да те на-
теря.*

Устните на Амма се стягат в права линия.

- Предполагам, че ти знаеш най-добре... – в гласа ѝ звучи съм-
нение.

- Не си ли съгласна?

- Просто... – тя кръстосва ръце и пак ги отпуска, нервен на-
вик, който означава, че мисли върху нещо. – Не искам да проя-
вявам неуважение към баща ти, но той вършеше именно това
през всичките тези години и изглежда, че то не е проработило.

- Ще се върна скоро – не знам дали е докрай вярно, ала не
мога да понеса идеята за друг вариант. – Когато съм доста-
тъчно силна, за да се изправя лице в лице с нея.

- Сграбчи момента, Джулс, преди той да те сграбчи първи –
очите на Амма са светли, когато ме поглежда. Аз се засмивам.
Това е един от любимите ѝ изрази, макар че има мрачен пог-
текст. Живей сега и докрай, защото, когато си беген в Семпе-
ра, утрешният ден може никога да не настъпи. – Предполагам,
че е по-разумно да направя всичко по възможностите си, за да
те подготвя за този момент. Какво ти е необходимо?

Поклащам глава, а в очите ми все още се таят сълзи от
благодарност. Тя току-що ми даде всичко, от което имах по-
требност, и дори повече, и ето че се чувствам, като че вя-
рата ѝ в мен може да ме зареди с енергия за целия път чак до
Амбъргрис и кораба на Лиъм. Но разбира се, това не е така.

- Малко храна, ако имаш – казвам аз, усмихвайки се глупова-
то. – И може би бих могла да остана тук днес...?

- Естествено – казва Амма и се навежда да събере яйцата.
Едва за няколко секунди придобива пак онези пъргавина и рабо-
тоспособност, които винаги е притежавала и които ѝ позво-

ляват да се грижи за сестра си сама. – Войниците вече минаха оттук тази сутрин, затова мисля, че можеш да останеш толкова дълго, колкото ти е нужно.

Гърдите ме заболяват от благодарност.

– Благодаря ти, Амма.

– Трябва да бъда в месарницата след час, но ще мога да се измъкна след сутрешната лудница на пазара. Ще се върна с храна възможно най-скоро. И може би с някакъв сапун и топла вода, докато не съм забравила – усмихва ми се тя. – Приличаш на горска фея, покрита с кал вместо с грехи.

Звукът на собствения ми смях ме стряска.

– Добре тогава – сапун, а аз ще дам най-доброто от себе си.

Амма се обръща, за да ме погледне за последен път, преди да излезе от бараката. Сега, когато вече е започнала да се усмихва, сякаш не може да спре и възлечетата на устните ѝ непрекъснато се издърпват нагоре.

– Ще се върна, преди да се усетиш.

Напук на тясната колиба и компанията на кокошките успявам да поспя добре през целия ден за пръв път, откакто напуснах Евърлес. Усещам се изцяло възстановена от присъствието на Амма и успокоена от нейните думи. Нямам кошмари с Магьосницата, нито с момиче в тъмна равнина или бягащо през гората, преследващо ме или преследвано от мен. Вместо това сънищата ми са изпълнени с по-приятните спомени от Крофтън: как изгря с Амма през лятото из пропуките с цветен праец поля и как седя до кухненската маса с татко, който не се опитва да скрие от мен гордата си усмивка. В съня ми ние сме щастливи и доволни, на топло, а мъничката ни колиба е изпълнена с миризмата на пушек и дивечово месо, което съм донесла от лов и което се готви на огъня.

Нещо обаче не е наред. Някъде отвъд стените на колибата

се чуват крясъци, писъци. Татко се напържа, усмивката изчезва от бледото му лице. Миризмата на дим е твърде натрапчива. Има нещо странно, остро и парливо в нея.

Когато се събуждам сред схлупения мрак в бараката на Амма, миризмата все още е там.

Обзема ме чувство за нереалност, докато сядам и се озъртам наоколо. Кокошките на Амма кудкудякат тревожно. Отсрещната страна на бараката е очертана в трепкаща оранжева светлина, чиито проблясващи лъчи проникват през цепнатините в дъските. Изправям се с усилие на нозете си и грабвам чантата си точно когато една начупена огнена линия се промъква вътре и подпалва сеното, разпръснато по пода.

За миг отново съм на седем години, на седем съм и не мога да помръдна краката си от земята, докато ковачницата на Евърлес гори около мен.

Но сега татко го няма, за да ме защити, да ме отнесе на ръце. Само аз съм.

Не си давам време да мисля. Стиснала чантата си в ръце, се обръщам и ритвам стената зад себе си, веднъж, два пъти, три пъти, докато гниещата дървесина поддава, сетне отварям кафеза на кокошките, за да могат да изпиркат след мен, изчезвайки в гората.

Но всякаква тревога заради изгубването на кокошките на Амма или изгарянето на нейната барака изчезва, когато се обръщам, проследявайки с очи реката от огън, вливаща се в моето скривалище.

Защото Крофтън е в пламъци.